

„Ali zdaj veste, kaj je strah?“ vpraša nas oče ter ne čakajoč odgovora nadaljuje: „Kdor ga išče, vidi ga povsod, za vsakim grmom, pod vsakim drevesom. Svoje sence se boji, kdor ima slabo vest. A kdor ima dobro vest, njemu se ni bati strahov; bati se mu je le hudobnega človeka, ki ga želi spraviti ob časno in večno srečo.“

Tako nam je oče pripovedoval o strahu.

Branimir.

Pred gosposkimi vrati.

Zima je, huda zima. Mrzel sever brije. Sneg siplje. Večer.

Iz predmestja polagoma stopa v mesto sirota. V roci ima košarico.

Oh, ko bi ta svet bil usmiljen, bi ljudje ne šli takó brezskrbno mimo male sedemletne sirote, ki gre v mesto, da bi si izprosila skorjico kruha. Dà, za bolno mater.

— Usmilite se!

Nihče je ne pogleda.

Zamán je njen glas, vedno mileji kakor angeljska molitveca, nihče je ne pogleda!

Zmračilo se je. Veter še huje divjá. Sneg do pasú.

Sirota ozébla koracá po kaménih pločah ob mestnih hišah ter krene po nekih ulicah naravnost pred dvorec bogatina.

Tam je vsega dosti, tam si izprosi košček kruha, da ga ponese bolnej materi. Deklica potrka na vrata. Pes zalaja.

— — — — —
Po viharnej, mrzlej noči napočilo je hladno zimsko jutro.

Čakala je mati hčerko svojo, čakala. Sama je v ubožnej sobici. Ura udari osem, devet — — Prileti k njej smrtni angelj in — zatisne jej oči.

Istega dne pa so prinesli vsi v mestu izhajajoči časopisi naslednji vestí:

(Zmrznila je.) Danes so našli pred vrati grofa X. deklico, ki jo je sneg zamél. Sirota je mendà prosjačila. Ne vé se, čigavo je to dete.“

(Umrlí so:) — — — — — V predmestji v „ubožnih ulicah“ hišno šte. 708. umrla je bolj od gladi in béde, nego li od bolezní — jedna sirota.“

Tukaj so „ljudje“ pač ubogo malo zvrševali svojo človeško dolžnost s tem, da so objavljali, kaj je novega v mestu.

— In poprej?

— Pustiva, prijatelj pustiva o tem razgovor.

— Pravo govoriš.

— Tedaj ob enem — — — —

Jos. Milaković.

